

ק צין במדרים חקר אותי, ובחורה הרביצה לי במקל, טענה נערה בת 14 ממחנה הפליטים ג'ילזון. "הקצין רצה לדעת אם השתתפתי בהפגנה ואם שרפתי צמיגים. הבחורה הרביצה לי כל הזמן וצעקה: 'תעני לו! תעני לו!'"

עדויות על השיטות הנקוטות בידי חוקרי המימשל הצבאי כבר פורסמו בעבר, אחרי המאורעות באוניברסיטת ביר-זית (הער) לם הזה (2179). היו אלה, בעיקר, עדויות על שימוש באלימות נגד סטודנטים ותור-שבים אחרים בגדה*. לאחרונה הגיעו

כך נראו ירכיה

של אית'יצאר (15)

שלושה ימים אחרי

החקירה בבניין המימשל

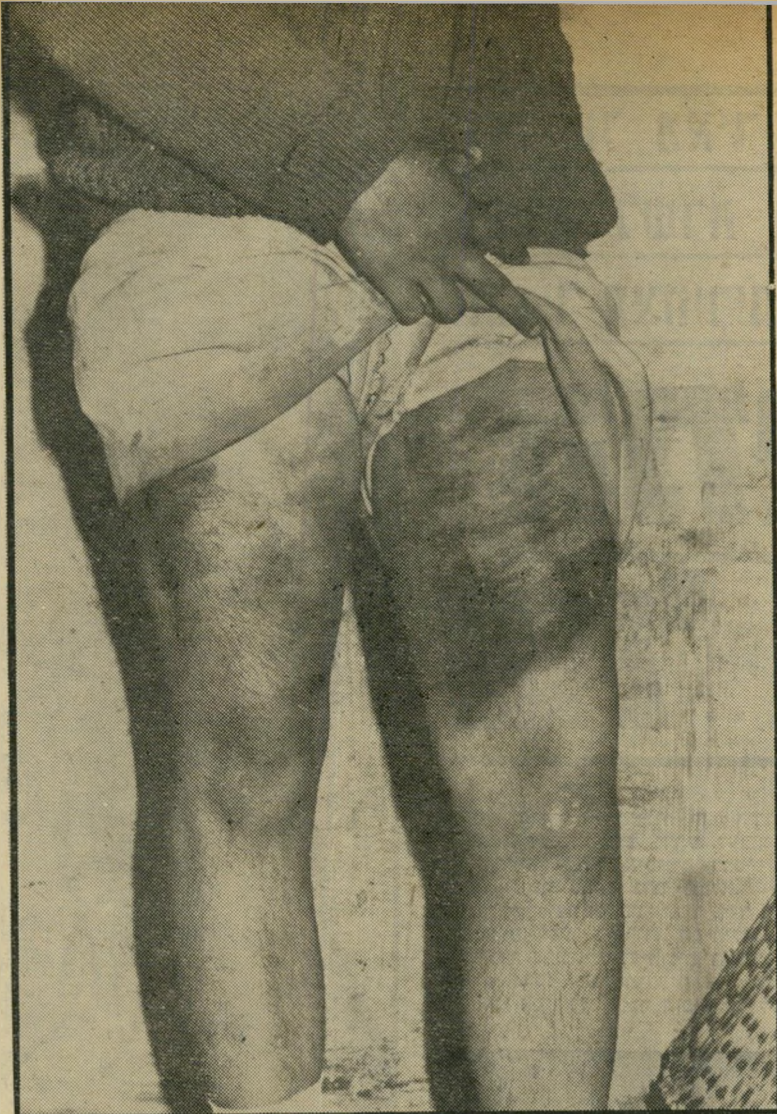
ידיעות על שימוש באמצעים דומים גם נגד בני גילאים צעירים יותר. פרשת בסאם אל-שכעה התסיסה בש" בועות האחרונים את הרוחות בגדה. במשך 25 ימי שהותו של ראש-ועידת שכם ב" כלא לא פסקו שביתות המחאה, ההפגנות והמהומות. אלה התחדשו מדי יום ביומו, כל פעם במקום אחר. תלמידי בתי-הספר בגדה נטלו חלק פעיל במאורעות, ולא אחת גם היו גורם מתסיס ומדרבן. אנשי המימשל הצבאי פעלו לשיכוך המהומות ביד קשה. רק הדים קלושים מן המתרחש הגיעו אל הציבור הישראלי, באמצעות העיתונות ושאר כלי-התקשור רת. אלה היו עסוקים בעיקר בסיקור ה" הליכים המישפטיים והמדיניים סביב פר" שות אל-שכעה ואילון-מורה, שעמדו ב" מרכז אירועי החודש שעבר. מעט הדיור חים שפורסמו על המהומות והדיכוי, הת" בססו רובם ככולם על גירסת המימשל הצבאי.

תמונה שונה לחלוטין עולה מעדויותיהם של בני-הגדה עצמם. בשבוע שעבר נפגש העולם הזה עם כמה נערות שהוכו, לדב" ריהן, כולן מתגוררות במחנה-הפליטים ג'ילזון ולומדות בבית-הספר לבנות בכפר ביתין. בזמן גביית העדויות מעט הנערות כי חברותיהן עדיין מוכות, ממש באותה השעה, בידי אנשי המימשל הצבאי. מוכן שזוהי הגירסה של צד אחד.

עם המקל —

על הרגליים

מ חנה הפליטים ג'ילזון שוכן ליד רמאללה, על הכביש לשכם. תושביו הם פליטים מלוד, מרמלה ומחיפה, החיים

האם הם מכים נערות?

הלימודים במרבית בתי-הספר בגדה, על רקע מעצרו של בסאם אל-שכעה. גם בית" הספר בביתין הושבת. חלק מתלמידותיו השתתף, כנראה, באותו היום בהפגנת מחאה, שבמהלכה הובערו צמיגים ונזרקו אבנים.

למחרת היום נפתחו מחדש שערי בית" הספר ללימודים.

בשעה שמונה בבוקר הגיעה לבית-הספר אית'יצאר חוסני שיח"קאסם, תלמידת כיתה י' (אית'יצאר בעברית: ניצחון). חברותיה סיפרו לה, כי אנשי המימשל היו בבית-הספר, וחילקו לכמה מהתל" מידות הזמנות לבוא מייד לחקירה בבניין מיפקדת המושל הצבאי של רמאללה. "בשבילך לא היתה הזמנה", אמרו לה. "אבל הם אמרו שגם את תבואי. אנחנו נוסעות עכשיו למושל, וכדאי גם לך לבוא איתנו. הם אמרו שמי שלא תבואי, יבואו חיילים לקחת אותה מהבית ויעשו צרות לה ולכל המימשלה."

על מה שקרה אחרי-כך סיפרה אית'יצאר בת ה-15: "נסענו, אני ועוד שלוש חברות שלי, באוטובוס לבניין המושל ברמאללה. הגענו בשעה תשע בערך. השומר בשער רשם את השמות שלנו ואמר לנו לחכות בחצר. ישבנו בסככה ליד השער וחיכינו. היינו שתי תלמידות הגרות בג'ילזון, ושתיים הגרות בביתין. חיכינו בקור כמה שעות, מבלי שמישהו ידבר איתנו. לא נתנו לנו שום דבר לאכול ולשתות, ולא הרשו לנו לזוז מהמקום. בשעה שלוש וחצי קראו לשתי הנערות הגרות בביתין, אחת אחרי השניה. הן נכנסו לבניין ויצאו, כל אחת אחרי כמה דקות.

אני הייתי השלישית בתור. קראו לי פנימה והכניסו אותי לחדר של קצין, שלבש מדים. בצד היתה דלת פתוחה, וחדר עם מזכירות. אני עמדתי לפני ה" שולחן שלו והוא התחיל לשאול אותי שאלות. זאת היתה הפעם הראשונה שהיי" תי בבניין של המושל, ולא ידעתי בכלל בשביל מה קראו לי.

הקצין שאל אותי איפה הייתי אתמול, ומה עשיתי. הוא רצה לדעת אם חברות הלומדות איתי השתתפו בהפגנה ושרפו צמיגים. אמרתי לו שלא הייתי בהפגנה, ואני לא יודעת מי השתתף ומי לא. הוא

נחקרת מרים סעיד מוחמד מכות במקל

בצפיפות ובעוני משוע. חלק מהילדים אינו מבקר כלל בבית-ספר. בקרב הילדות חמור המצב עוד יותר. אך יש גם הורים שדאגו לשלוח את בנותיהם ללמוד. הן לומדות ברובן בבית" הספר לבנות בכפר הערבי ביתין, המרוחק כשמונה קילומטרים מן המחנה. ביום הרביעי לפני שבועיים הושבתו

* בשבוע שעבר הכתיש סגן-שר הביט" חון, מרדכי ציפורי, עדויות אלה בתשובה לשאלתה של ח"כ אורי אבנרי.

קרא לאחת מהמזכירות מהחדר השני. הם אמרו לי להוריד את המעיל והמזכירה לקחה מקל מעץ והרביצה לי איתו ברגליים.

היא הרביצה בכוח ואני צעקתי. הקצין אמר לי שגם אני השתתפתי בהפגנה. התהננתי שיעזבו אותי ונשבעתי שבכלל לא השתתפתי. אז הוא אמר לי: "את משקרת, אתם עושים הפגנות כל הזמן". והמזכירה כל הזמן המשיכה לתת לי מכות עם המקל על הרגליים. היו לי כאבים חזקים ובכיתי. ביקשתי שיעזבו אותי. אבל

תלמידות בנוח 14

מחנה פליטים מתארז

כיצד הוכו, לדיבריהן,

בעת החקירה במימשל

הם לא הפסיקו. הוא כל הזמן שאל שאלות והיא, אחרי כל שאלה, הרביצה לי. ככה זה נמשך הרבה זמן. בגלל המכות, אני לא זוכרת כמה. אולי יותר משעה, אולי שעתים. אחרי שזה נגמר הם נתנו לי עוד לחכות בחוץ עד שבע בערב, ואחרי זה אמרו לי ללכת הביתה ולחזור ביום הראשון, בשעה שמונה בבוקר. אני לא יודעת את השמות המלאים שלהם, אבל ממה שהם דיברו ביניהם הבנתי שלקצין קוראים אהרון ולמזכירה קוראים ז'קלין. אהרון הוא שמן עם שפם. הוא שחרח, והגובה שלו בינוני. הוא בן 35 בערך. ז'קלין היא נמוכה כמוני, ויש לה שיער שחור מתולתל. היא רזה ולב" שה סוודר בערך 22. אם אני אראה אותם שוב אוכל לזהות אותם.

„אללה, יעניש אותם...“

ב דרך הביתה לג'ילזון בקושי יכולתי ללכת. כשהגעתי הורדתי את ה" מיכנסיים וראינו, אמא שלי ואני, שכל הרגליים שלי כחולות. בלילה לא יכולתי לישון מרוב כאבים.

ביום הראשון בבוקר חזרתי לשם עוד פעם. לא רציתי ללכת, אבל הם הזוהירו אותי שאם לא אבוא יבואו אלי הביתה ויקחו גם את ההורים שלי. אבא שלי אמר לי שיותר טוב שאני אלך, ואללה ישמור עלי.

ביום הראשון הם הרביצו לי מכות עוד יותר חזקות מאשר ביום החמישי. הרגליים שלי היו כבר כחולות, וזה כאב עוד יותר. כל הזמן שאלו אותי את אותן השאלות.

נחקרת וופיקה חסן עבראללה טטירות בפנים

ואני אמרתי שאני לא יודעת כלום. הם הרביצו לי עוד ועוד. נתנו לי גם סטירות בפנים ואמרו, שחברות שלי סיפרו שאני מארגנת את ההפגנות. בכיתי ונשבעתי שזה לא נכון, אבל הם לא האמינו לי. בסוף לא יכולתי יותר. אמרתי להם ש" יורגו אותי, כני שלא אצטרך לסבול יותר את הכאבים.

הם החזיקו אותי שוב עד שבע בערב, ואמרו לי לבוא מחר בבוקר, עם אבא שלי. אמרו לי שאם אבא שלי לא יבוא, (המשך בעמוד 40)